

Brüsszel, 2014.8.7.
COM(2014) 511 final

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

a 305/2011/EU rendelet 67. cikkének (1) bekezdése alapján

Tartalomjegyzék

A JELENTÉSBEN ALKALMAZOTT RÖVIDÍTÉSEK	2
VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ	3
1. Bevezetés.....	6
2. Háttér.....	6
3. A REACH rendelet és annak az építési termékekre gyakorolt következményei.....	8
<i>4.1. A harmonizáció mechanizmusa.....</i>	<i>11</i>
<i>4.2. Hogyan lehet eleget tenni a tagállamok új szabályozási igényeinek?</i>	<i>12</i>
<i>4.3. A 3. és a 7. számú alapvető követelménytől a harmonizált műszaki előírásokig</i>	<i>13</i>
5. Az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényekkel foglalkozó tanulmány megállapításai és az ezzel kapcsolatos vita	16
<i>5.1. A tanulmány keretei.....</i>	<i>16</i>
<i>5.2. A tanulmány megállapításai.....</i>	<i>18</i>
6. Következtetések	22

A JELENTÉSBEN ALKALMAZOTT RÖVIDÍTÉSEK

Az alábbi rövidítések gyakran előfordulnak a jelentésben, ezért az egyszerűbb hivatkozás érdekében az alábbiakban felsoroljuk őket:

CEN	Európai Szabványügyi Bizottság
CENELEC	Európai Elektrotechnikai Szabványügyi Bizottság
CPR	az építési termékekről szóló 305/2011/EU rendelet
EOTA	Műszaki Értékelések Európai Szervezete
REACH	a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról szóló 1907/2006/EK rendelet

VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ

Ezt a jelentést a Bizottság az építési termékek forgalmazásáról szóló 305/2011/EU rendelet¹ (CPR) 67. cikkének (1) bekezdése alapján nyújtja be.

A CPR 4. cikkének (1) bekezdése szerint a harmonizált szabvány hatálya alá tartozó építési termékek esetében, valamint akkor, ha a termékre európai műszaki értékelés vonatkozik, a gyártónak forgalomba hozatalkor ki kell állítania egy úgynevezett teljesítménynyilatkozatot. E teljesítménynyilatkozat egy példányát valamennyi forgalmazott termékhez mellékelni kell. A CPR a 6. cikk (5) bekezdésében arról is rendelkezik, hogy a teljesítménynyilatkozattal együtt rendelkezésre kell bocsátani az 1907/2006/EK rendelet (REACH) 31. vagy 33. cikkében meghatározott információkat.

A Bizottság tájékoztatási kötelezettségét a CPR 67. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen határozza meg:

„A Bizottság 2014. április 25-ig felméri az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényeket, és megfontolja annak lehetőségét, hogy a 6. cikk (5) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettséget más anyagokra is kiterjesszék, és erről tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot. A Bizottság a felmérés során egyebek mellett figyelembe veszi, hogy biztosítani kell az építési termékeket használó dolgozók és az épülethasználók egészségének és biztonságának magas szintű védelmét, beleértve az alkatrészek vagy építőanyagok újrafeldolgozásának vagy újrahasznosításának esetét is.”

E kötelezettség teljesítése érdekében a Bizottság megbízást adott egy független tanulmány elkészítésére **„Tanulmány az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényekről”** címmel, azzal az átfogó céllal, hogy meghatározzák és elemezzék, hogy fennállnak-e konkrét tájékoztatási igények az építési termékek tartalmával kapcsolatban.

A tanulmány harminc olyan rendszert talált és vizsgált meg, amely az építési termékek veszélyesanyag-tartalmával foglalkozik. Megállapította, hogy egyetlen olyan ágazatspecifikus rendszer sem létezik, amely csak erre a tartalomra összpontosítana, és csak építési termékekkel foglalkozna. A nemzeti jogszabályok – ahol léteznek – vegyes megközelítésről tanúskodnak, de találni olyan példákat is, amelyek a tartalomra összpontosítanak, különösen, amikor bizonyos anyagok korlátozásáról (betiltásáról) van szó. A tanulmány kimutatta, hogy az érdekeltek különböző nézeteket vallanak az építési termékek tartalmát feltüntető címkézés szerepéről. Azok, akik támogatják, abban látják a nagy értékét, hogy érvényre lehet juttatni vele bizonyos anyagok betiltását, és lehetővé lehet tenni az újrafeldolgozást és az újrahasználatot, noha a legtöbb ilyen rendszer csak önkéntes jellegű.

A Bizottság a CPR és a REACH jogszabályi rendelkezéseivel együtt értékelte a tanulmány megállapításait. A Bizottság értékelte továbbá az építési termékek veszélyesanyag-tartalmának értékelésével kapcsolatos harmonizációs munka előrehaladását is, és az alábbi következtetésekre jutott.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. március 9-i 305/2011/EU rendelete az építési termékek forgalmazására vonatkozó harmonizált feltételek megállapításáról és a 89/106/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 88., 2011.4.4., 5. o.).

Az anyagokra vonatkozóan jelenleg nemzeti és európai szinten hatályos szabályozások tükrében megállapítható, hogy az építési termékekre vonatkozó jelenlegi harmonizált műszaki előírások valamennyi, a termékek műszaki jellemzőivel kapcsolatos szempontra kiterjednek.

Az európai értékelési módszerek kidolgozása érdekében folytatott szabványosítási tevékenység többek között valamennyi veszélyesanyag-tartalommal kapcsolatos nemzeti és európai szabályozásra is kiterjed. A szabványosító szervezetek várhatóan hamarosan harmonizált európai szabványokba foglalják ezeket az értékelési módszereket, és az EOTA testületei is használni fogják őket az európai értékelési dokumentumokban. Új nemzeti vagy európai uniós jogszabályok elfogadásakor ezt az eljárást követik.

A gyártók ennek alapján képesek lesznek tájékoztatással szolgálni a teljesítménynyilatkozatban a termékek releváns műszaki jellemzőiről, ideértve adott esetben az anyagtartalmat is. Az információk ennek következtében a termékek valamennyi továbbfelhasználója számára rendelkezésére fognak állni.

A REACH rendelet értelmében azokat a termékeket, amelyek maguk is a REACH hatálya alá tartozó anyagok vagy keverékek, és az anyagok azon konkrét alcsoportjaiba tartoznak,² amelyek – a REACH rendelet 31. cikkében meghatározottak szerint – valószínűleg kedvezőtlen hatást gyakorolnak az emberi egészségre és a környezetre, biztonsági adatlapnak kell végigkísérnie az ellátási lánc minden további szereplőjéig, a lakosság részére szállítók és maguk a fogyasztók kivételével. Ez a kötelezettség azonban nem vonatkozik azokra a termékekre, amelyek árucikkek. Az ilyen termékek esetében a REACH rendelet 33. cikke azt írja elő, hogy tájékoztatást kell nyújtani az átvevőknek (és kizárólag kérésre a fogyasztóknak is) a biztonságos használat érdekében, és ennek keretében meg kell adni legalább a különös aggodalomra okot adó anyagok nevét,² ha azok 0,1 tömegszázalék feletti koncentrációban vannak jelen az árucikknek minősülő termékben.

A CPR 6. cikkének (5) bekezdése értelmében ezt az információt a teljesítménynyilatkozattal együtt kell megadni. Ezek az információk (a veszélyes anyagokra vonatkozó biztonsági adatlapok, illetve az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó információk) tehát végigkísérik az építési termékeket az ellátási lánc egészen a végfelhasználóig (vállalkozók, munkavállalók, fogyasztók), kiterjesztve a REACH rendelet által meghatározott tájékoztatási kötelezettséget.

A REACH rendelethez kapcsolódó információk, amelyeket a gyártóknak meg kell adniuk, azonban figyelembe veszik a felhasználók, a munkavállalók és a fogyasztók védelmét is. A REACH rendelet új anyagokra vonatkozó jövőbeli kiterjesztése automatikusan fog vonatkozni az építési termékek gyártóinak a releváns információk terjesztésével kapcsolatos kötelezettségére is, tehát a követelmények lépést tartanak a tudományos fejlődéssel.

² A részleteket lásd a 3. fejezetben. A biztonsági adatlapok mellékelésére vonatkozó, a REACH 31. cikkében előírt követelmények olyan anyagokra vonatkoznak, amelyek veszélyesnek, perzisztensnek, bioakkumulatívnak és mérgezőnek (PBT), vagy nagyon perzisztensnek és nagyon bioakkumulatívnak (vPvB) minősülnek, valamint a REACH 59. cikkének (1) bekezdése szerinti különös aggodalomra okot adó anyagokra. Hasonló rendelkezések vonatkoznak azokra a keverékekre, amelyekről a szállító számára kérésre tájékoztatást kell adni. A 33. cikk előírja, hogy szállításkor (és kérésre a fogyasztóknak is) információt kell szolgáltatni minden olyan különös aggodalomra okot adó anyagról, amelynek a koncentrációja egy árucikkben meghaladja a 0,1 tömegszázalékot, hogy elegendő információ álljon rendelkezésre a biztonságos használathoz, és legalább meg kell adni az anyag nevét.

Tekintettel arra, hogy az átadandó információk köre a REACH 31. és 33. cikke szerinti információkra korlátozódik, és nincs olyan explicit nemzeti vagy uniós jogszabály, amely további információk feltüntetését írná elő a teljesítménynyilatkozaton, a CPR szerinti kötelezettségek teljesítése jelenleg nem biztosítja azt, hogy minden építési termék veszélyesanyag-tartalmáról tájékoztatást kapjanak a felhasználók, mert a biztonsági adatlapot csak akkor mellékelik a teljesítménynyilatkozathoz, amikor a REACH azt előírja. Elmondható azonban, hogy bizonyos fontos egészségügyi és környezetvédelmi problémák átfogóan kezelve vannak.

Ezenfelül a CPR 6. cikke (5) bekezdésének megfelelően a REACH rendeletben előírt tájékoztatással együtt átadott teljesítménynyilatkozat hasznos eszköznek bizonyulhat arra, hogy például a megalapozott felhasználói és fogyasztói döntéseken keresztül hatékonyan védje az emberek egészségét és a környezetet, vagy – többek között az újrafeldolgozás és az újrahasználat révén – fenntartható erőforrás-gazdálkodást biztosítson.

A tanulmány azonosított néhány olyan önkéntes tanúsítási és címkézési rendszert, amelyek a fenti célt szolgálják azzal, hogy tájékoztatást nyújtanak az építési termékekben található anyagokról. Ezek a rendszerek azonban általában nem az építési termékek igényeire vannak szabva, korlátozott földrajzi területet fednek le, és többnyire nem kapcsolódik hozzájuk teljesítménynyilatkozat. A tanulmány nem tett kísérletet arra, hogy saját rendszert dolgozzon ki, vagy felmérje a meglévő rendszerekben meghatározott kötelezettségek kiterjesztésének költségeit és előnyeit.

Az építési termékek gyártói – különösen a tanulmányban ismertetett felmérésre válaszoló kis- és középvállalkozások – jelentős és indokolatlan tehernek tartották a jelenlegi tájékoztatási kötelezettség kiterjesztését.

Az Európai Bizottság ezért úgy ítéli meg, hogy a CPR jelenlegi rendelkezései, különösen a 4. cikk és a 6. cikk (5) bekezdése, az építési termékek belső piacának a 305/2011/EU rendelet végrehajtása keretében történő megszilárdítása szempontjából megfelelően szabályozzák az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényeket. Alaposabban fel kellene azonban mérni, hogy milyen egyéb módon lehetne tájékoztatni a végfelhasználókat az építési termékekben jelen lévő anyagokról, hogy biztosítani lehessen az építési termékekkel dolgozó munkavállalók és az építmények használoinak egészségét és biztonságát, beleértve az alkotóelemek és az alapanyagok újrafeldolgozására és/vagy újrahasználatára vonatkozó követelményeket is, és szükség esetén fel kell használni az uniós jogszabályok által biztosított eszközöket.

Alá kell húzni, hogy a 305/2011/EU rendelet végrehajtásával kapcsolatos fenti következtetések nem biztosítják azt a lehetőséget a Bizottság számára – tekintettel az EUMSZ rendelkezéseire a 114. cikk kivételével –, hogy a megfelelő jogalkotási kezdeményezéseket tegye.

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

a 305/2011/EU rendelet 67. cikkének (1) bekezdése alapján

1. Bevezetés

Ezt a jelentést a Bizottság az építési termékek forgalmazását szabályozó 305/2011/EU rendelet³ (CPR) 67. cikkének (1) bekezdése alapján nyújtja be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

A CPR 6. cikke meghatározza a gyártóknak az építési termékek műszaki jellemzőivel kapcsolatban a teljesítménynyilatkozat útján teljesítendő tájékoztatási kötelezettsége tárgyát. A 6. cikk (5) bekezdése szerint a gyártóknak ezzel a nyilatkozattal együtt rendelkezésre kell bocsátaniuk a REACH rendelet 31., illetve 33. cikkében előírt információkat is.

A CPR elfogadását megelőző egyeztetések során egyes tagállamok felvetették, hogy a CPR 6. cikkének (5) bekezdésében jelenleg foglalt rendelkezéseket nem kell-e kiterjeszteni a veszélyesanyag-tartalommal kapcsolatos egyes specifikus információkra, illetőleg egyéb anyagokra, ami azt jelentené, hogy a szabályozás mindkét esetben túlterjeszkedne a REACH rendeletben előírt kötelezettségeken.

A CPR elfogadását megelőző jogalkotási eljárás során végül felkérést kapott a Bizottság arra, hogy elemezze az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára⁴ vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényeket és a 305/2011/EU rendelet 6. cikkének (5) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség más anyagokra történő esetleges kiterjesztésének lehetőségét. Ezt a jelentéstételi kötelezettséget a 67. cikk (1) bekezdése tartalmazza.

2. Háttér

A tagállami szabályozások előírják, hogy az építményeket úgy kell megtervezni és kivitelezni, hogy ne veszélyeztessék az emberek, a háziállatok és a vagyontárgyak biztonságát, és ne károsítsák a környezetet. Az építmény fogalma tágran értelmezendő, egyaránt magában foglalja az épületeket és az építési műtárgyakat (például az utakat, a hidakat, a gátakat és a szennyvízcsatorna-hálózatokat).

A tagállami szabályozások hatással lehetnek az építési termékekkel szemben támasztott követelményekre. Ezek a követelmények gyakran az építési termékekkel kapcsolatos nemzeti termékszabványokban, nemzeti műszaki engedélyekben vagy egyéb nemzeti műszaki előírásokban és rendelkezésekben tükröződnek. A közöttük lévő eltérések miatt ezek a nemzeti szintű követelmények akadályozzák az építési termékek Európai Unión belüli kereskedelmét.

³ Az Európai Parlament és a Tanács 2011. március 9-i 305/2011/EU rendelete az építési termékek forgalmazására vonatkozó harmonizált feltételek megállapításáról és a 89/106/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 88., 2011.4.4., 5. o.).

⁴ Ebben az összefüggésben a CPR angol nyelvű szövege a veszélyes anyagok megjelölésére a „hazardous substances” kifejezést alkalmazza, míg az építőipari ágazatban a „dangerous substances” kifejezés terjedt el. E jelentés alkalmazásában a két fogalom azonosnak tekintendő.

A CPR elődje, a 89/106/EGK tanácsi irányelv⁵ az építési termékekre vonatkozó harmonizált műszaki előírások megállapításával meg kívánta szüntetni az építési termékek kereskedelme terén fennálló műszaki akadályokat, és ezáltal elő kívánta segíteni szabad mozgásukat a belső piacon. A 89/106/EGK irányelv helyébe lépő CPR célja a meglévő keretszabályozás egyszerűsítése és egyértelműbbé tétele, valamint a folyamatban lévő intézkedések átláthatóságának és hatékonyságának javítása. Egyéb európai uniós és nemzeti jogszabályok rendelkezéseinek sérelme nélkül a CPR számos esetben, például a 4., 25. és 55. preambulumbekkezdésben, a 28. cikk (2) bekezdésében és a 67. cikk (1) bekezdésében jelzi, hogy az EU célkitűzéseit figyelembe kell venni az építési termékekkel dolgozó munkavállalók és az építmények használói egészségének és biztonságának magas szintű védelme érdekében, valamint javítani kell a fenntartható építőipar kialakításának lehetőségeit, és elő kell segíteni a környezetbarát termékek fejlesztését.

Rendkívül fontos az átláthatóság és az egyértelműség az építési termékek műszaki jellemzőinek meghatározása és ezeknek a műszaki jellemzőknek a gyártók által készített teljesítménynyilatkozatban történő feltüntetése tekintetében. Ez lehetővé teszi az építési termékek végfelhasználói (kivitelezők, munkavállalók és fogyasztók) számára, hogy figyelembe vegyék ezeket a jellemzőket, és ezáltal biztosítsák, hogy minden terméket megfelelően használnak, azaz csak abban az esetben, ha annak jellemzői megfelelnek az adott építmény tervezője által meghatározott követelményeknek, valamint a termékek felhasználásának helyén hatályban lévő szabályozásnak.

Ehhez olyan harmonizált műszaki előírások kidolgozására van szükség, amelyek lefedtetik az építési termékek műszaki jellemzőinek meghatározására vonatkozó európai módszereket és kritériumokat. Ezek a harmonizált műszaki előírások biztosítják a termékek műszaki jellemzőinek európai szinten közösen elfogadott módon történő meghatározását és feltüntetését a teljesítménynyilatkozatban. A teljesítménynyilatkozat így pontos és megbízható információkat tartalmaz az építési termékek műszaki jellemzőire vonatkozóan.

A CPR 4. cikkének (1) bekezdése szerint a harmonizált szabvány hatálya alá tartozó építési termékek esetében, valamint akkor, ha a termékre európai műszaki értékelés vonatkozik, a gyártónak forgalomba hozatalkor ki kell állítania egy úgynevezett teljesítménynyilatkozatot. E teljesítménynyilatkozat egy példányát valamennyi forgalmazott termékhez mellékelni kell. A CPR 6. cikkének (5) bekezdése arról is rendelkezik, hogy a teljesítménynyilatkozattal együtt rendelkezésre kell bocsátani a REACH rendelet 31. vagy 33. cikkében meghatározott információkat. Ezen információ mértékét és az ellátási lánc folyamán való rendelkezésre állását a következő fejezet tárgyalja részletesen.

A 31. cikk például az anyagok szélesebb körére terjed ki, mint a 33. cikk, de csak olyan termékekre vonatkozik, amelyek maguk is anyagok vagy keverékek (például festékek). Bármelyik fenti cikk szerinti információ – amennyiben megadják – csak a jelenlétet jelzi,⁶ és nem ad mennyiségi adatokat az árucikk anyagtartalmáról.

Amikor az Európai Bizottság beterjesztette javaslatát a 89/106/EGK irányelv helyébe lépő új rendeletre, az érdekeltek javasoltak néhány olyan rendelkezést, amelynek értelmében a gyártóknak – új kötelezettségként – a CPR 6. cikkében előírt teljesítménynyilatkozatban vagy

⁵ A Tanács 1988. december 21-i 89/106/EGK irányelve az építési termékekre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről (HL L 40., 1989.2.11., 12. o.).

⁶ Amennyiben a termékben az anyag meghalad bizonyos koncentrációt vagy tömegszázalékot.

ahhoz mellékelve további információkat kellett volna szolgáltatniuk az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozóan.

A CPR rendeletben elfogadott megoldás végül jelentéstételi struktúrával helyettesítette ezeket az új kötelezettségeket. A (25) preambulumbekkezdés ezt a következőképpen magyarázza:

„Mindamellett a bejelentésköteles anyagok listájának kiegészítése érdekében folytatni kell az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó információval kapcsolatos specifikus igények felmérését – ideértve az alkatrészek vagy építőanyagok újrafeldolgozására vagy újrahasznosítására vonatkozó követelmények alapján felmerülő igényeket is – az építési termékeket használó dolgozók és az épülethasználók egészségének és biztonságának védelme érdekében.”

A Bizottság jelentéstételi kötelezettségét a CPR 67. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen határozza meg:

„A Bizottság 2014. április 25-ig felméri az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényeket, és megfontolja annak lehetőségét, hogy a 6. cikk (5) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettséget más anyagokra is kiterjesszék, és erről tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot. A Bizottság a felmérés során egyebek mellett figyelembe veszi, hogy biztosítani kell az építési termékeket használó dolgozók és az épülethasználók egészségének és biztonságának magas szintű védelmét, beleértve az alkatrészek vagy építőanyagok újrafeldolgozásának vagy újrahasznosításának esetét is.”⁷

A jelentéstételi kötelezettség teljesítésére való felkészülés érdekében a Bizottság független tanulmány elkészítését kezdeményezte az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó információk szükségességéről. A tanulmány megállapításait a jelentés 5. fejezete tartalmazza.

3. A REACH rendelet és annak az építési termékekre gyakorolt következményei

A vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról szóló REACH rendelet 2007. június 1-jén lépett hatályba. A rendelet egyfelől magas szintű védelmet kíván biztosítani az emberi egészség és a környezet számára, és ennek érdekében ösztönzi a különböző anyagokhoz társuló kockázatok meghatározását szolgáló alternatív módszerek alkalmazását, másfelől pedig elő kívánja segíteni a különböző anyagok szabad áramlását a belső piacon, miközben a versenyképesség és az innováció ügyét is szolgálja.

A REACH rendelet kötelezettségeket határoz meg egyes, az EU-ban gyártott, oda behozott vagy ott felhasznált anyagokra vonatkozóan. A REACH a bizonyítási terhet a vállalatokra helyezi. A REACH rendeletnek való megfelelés érdekében a vállalatoknak regisztrálniuk kell az általuk az EU-ban gyártott és forgalmazott, 1 tonna/év mennyiséget meghaladó anyagokat. A regisztrálási dokumentációnak ismertetnie kell az egyes anyagok biztonságos használatát, és olyan információkat kell tartalmaznia azok veszélyeiről, amelyek alapján a regisztrálók

⁷ Ebben az összefüggésben a CPR angol nyelvű szövege a veszélyes anyagok megjelölésére a „hazardous substances” kifejezést alkalmazza, míg az építőipari ágazatban a „dangerous substances” kifejezés terjedt el. A tanulmány alkalmazásában a két fogalom azonosnak tekintendő.

elvégezhetik a besorolásukat és címkével láthatják el őket, továbbá megállapíthatják a szükséges kockázatkezelési intézkedéseket, és az ellátási lánc további szereplőit tájékoztathatják ezekről az információkról.⁸ A regisztrálók által megadandó információk szintje az egyes regisztrálók által regisztrált anyagok volumenétől függ.

Az évi tíz tonnát meghaladó mennyiségben gyártott vagy importált anyagok esetében a regisztrálóknak kémiai biztonsági értékelést is kell végezniük annak megállapítása érdekében, hogy szükség van-e további kockázatkezelési intézkedésekre, és ha igen, melyekre.

A rendelet számos vállalatot érint számos ágazatban, olyanokat is, amelyek talán nem gondolják magukról, hogy kapcsolatban állnak vegyi anyagokkal. A REACH szempontjából az építési termékek lehetnek anyagok, keverékek vagy árucikkek.

Az építési termékeket gyártó vagy forgalmazó vállalatoknak ezért a következők szerint kell megfelelniük a REACH rendeletben előírt követelményeknek:

- Először, a REACH 31. cikke szerint, azon építési termékek esetében, amelyek regisztrált anyagok vagy keverékek (de nem a REACH által árucikknek minősített termékek esetében), a szállító köteles az átvevő rendelkezésére kell bocsátani a REACH II. mellékletével összhangban összeállított biztonsági adatlapokat:
 - i. minden olyan anyaghoz vagy keverékhez, amelynek a besorolása vagy veszélyes,⁹ perzisztens, bioakkumulatív és mérgező (PBT) vagy nagyon perzisztens és nagyon bioakkumulatív (vPvB),¹⁰ amelyek különös aggodalomra okot adó anyagnak minősülnek, és szerepelnek az engedélyezésre jelöltek listáján;¹¹
 - ii. kérésre olyan nem besorolt keverékek esetében, amelyek tartalmazzak:
 - o legalább egy olyan anyagot, amely meghatározott koncentrációs határértékek felett veszélyt jelent az emberi egészségre vagy a környezetre,¹² vagy
 - o olyan anyagokat, amelyek 0,1 tömegszázalék vagy nagyobb egyedi koncentrációban perzisztensek, bioakkumulatívok és mérgezőek, vagy nagyon perzisztensek és nagyon bioakkumulatívok, vagy
 - o olyan különös aggodalomra okot adó anyagokat, amelyek más okból

⁸ A REACH rendelet 31. cikke.

⁹ Fizikai, egészségügyi és környezeti veszély. Lásd az 1272/2008/EK rendeletet az anyagok és keverékek minősítéséről, címkézéséről és csomagolásáról. Azon keverékek esetében, amelyek teljesítik a veszélyesség kritériumait az 1999/45/EK irányelv értelmében (amelyet a 1272/2008/EK rendelet 2015. június 1-jéig hatályon kívül helyez).

¹⁰ A REACH XIII. mellékletében meghatározott kritériumok szerint azonosított.

¹¹ Az úgynevezett különös aggodalomra okot adó anyagokat a REACH XIV. melléklete sorolja fel. A listán szerepelnek rákkeltő, mutagén vagy reprodukciót károsító, PBT vagy vPvB anyagok is, valamint ezekkel azonos aggodalomra okot adó anyagok (például a hormonháztartást zavaró anyagok), és ez jelöltlistaként szolgál a REACH engedélyezéshez. A listát folyamatosan frissítik, és 2013 decemberében már 151 anyagot tartalmazott. Lásd <http://echa.europa.eu/candidate-list-table>. A Bizottság kidolgozott egy ütemtervet a különös aggodalomra okot adó anyagokra vonatkozóan annak érdekében, hogy 2020-ig minden fontos anyag felkerüljön a listára.

¹² A REACH 31. cikkének (3) bekezdése: > 1 tömegszázalék a nem gáz-halmazállapotú keverékek esetében, és > 0,2 térfogatszázalék a gáz-halmazállapotú keverékek esetében.

szerepelnek az engedélykötelessé tételre javasolt anyagok jelöltlistáján, vagy

- o olyan anyagokat, amelyekre közösségi munkahelyi expozíciós határértékek vonatkoznak.

A fenti i. pontban foglalt kötelezettség alól mentességet élveznek azok a keverékek, amelyeket nyilvánosan forgalmaznak és értékesítenek, és amelyekhez elegendő információt mellékelnek a biztonságos használatra vonatkozóan. Ilyen esetekben csak akkor szükséges biztonsági adatlapot mellékelni, ha azt a továbbfelhasználó vagy a forgalmazó kéri.

- Másodszor, a REACH rendelet 33. cikke alapján, az építési termékek (amelyek árucikkek) esetében a szállítóknak kötelességük a biztonságos használatához elegendő információt közölni az ellátási lánc további tagjai felé – legalább az anyag nevét – a különös aggodalomra okot adó anyagokról, ha az árucikkben a koncentrációjuk meghaladja 0,1 tömegszázalékot (w/w). Ugyanezt az információt kérésre a fogyasztóknak is meg kell adni. Emellett a különös aggodalomra okot adó anyagokat tartalmazó árucikkek gyártóinak/importőreinek értesíteniük kell az Európai Vegyianyag-ügynökséget (ECHA), ha mindkét alábbi feltétel teljesül:
 - a különös aggodalomra okot adó anyag gyártónként/importőrönként évente több mint egy tonna mennyiségben van jelen az árucikkekben, és
 - az anyagot ezek az árucikkek 0,1 tömegszázalékot meghaladó koncentrációban tartalmazzák.

Az értesítésnek legkésőbb hat hónappal azt követően meg kell történnie, hogy egy adott, különös aggodalomra okot adó anyagot felvettek a jelöltlistára.

A gyártóknak és az importőröknek tanácsos aktualizálniuk az értesítést, ha az abban szereplő információk megváltoznak. Ilyen változás lehet a mennyiség megváltozása, az ugyanazt a különös aggodalomra okot adó anyagot tartalmazó különböző árucikkek gyártása/importálása (például különböző célokból).

- És végül elképzelhető, hogy a REACH VIII. címe alapján egyes veszélyes anyagok, keverékek és árucikkek gyártása, forgalmazása és használata korlátozás alá esik.¹³ A REACH XVII. mellékletében számos korlátozás érinti az építési termékeket: például az arzénvegyületekre vonatkozó 19. pont; a 31. pont, amely korlátozza a kreozot faanyagok kezelésére szolgáló anyagként történő felhasználását (de lehetővé tesz bizonyos eltéréseket); a 47. pont, amely korlátozza a króm(VI) cementben és cementtartalmú keverékekben történő felhasználását (de lehetővé tesz bizonyos eltéréseket az ellenőrzött, zárt és teljesen automatizált eljárások során történő használat esetében).

Összefoglalva, a REACH rendelet számos kötelezettséget ró az építőiparra, mivel közvetlenül vonatkozik az építési termékek és a kémiai összetevőik gyártására, de a továbbfelhasználó építőipari vállalatokra is, amelyek az építési műveletek során vegyi anyagokat használnak. Emellett az építési termékekkel összefüggő kockázatértékelések során fel kell használni a rendelet alapján rendelkezésre álló egészségügyi és környezeti információkat.

A REACH rendeletnek való megfeleléssel így a regisztráló szabályozza azokat az egészségügyi és környezeti kockázatokat, amelyeket az általa regisztrált vegyi anyagoknak

¹³ Lásd a REACH rendelet XVII. mellékletét.

való kitettség és a regisztrált felhasználás okozhat, például az építési termékek gyártása, a vegyi anyagokat tartalmazó építőanyagoknak az építési munkahelyeken történő felhasználása, valamint – a környezetbe jutó vegyi anyagokkal összefüggésben – az épületek hasznos élettartama és a bontás során.

A REACH nem az egyetlen rendelet, amely ezekkel a kockázatokkal foglalkozik. Az anyaghibákat és a nem megfelelő használatból származó kockázatokat általában nem a REACH rendelet szabályozza, hanem egyéb jogszabályok. A REACH által előírt regisztrációs kötelezettség nem terjed ki azokra a kérdésekre sem, amelyek az együttes kitettséggel vagy az élettartammal kapcsolatosak, és amelyeket bizonyos szennyezőanyagok esetében további REACH kockázatkezelési intézkedésekkel – például korlátozásokkal és engedélyezéssel, ágazati uniós jogszabályokkal (például az illékony szerves vegyületek (VOC) szabályozása a hígítóknak és a festékeknek), környezetvédelmi szabványokkal, címkézési előírásokkal, hulladékokra vonatkozó jogszabályokkal stb. – kezelnek.

A REACH hatékonyságát illetően a Bizottság a közelmúltban fejezett be egy, a REACH minden elemével foglalkozó értékelési gyakorlatot. Alapos vizsgálatot követően, megállapítva, hogy túl korai lenne felmérni a teljes hatást, mivel még nem lépett életbe minden rendelkezés,¹⁴ a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a REACH¹⁵ valamennyi olyan célkitűzéssel kapcsolatban megfelelő szabályozást tartalmaz, amelyre az elemzés kiterjedhetett, és úgy döntött, hogy nem javasolja a rendelet rendelkező részének módosítását.

Ugyanakkor néhány aggodalomra okot adó kérdés is felmerült a REACH kis- és középvállalkozásokra gyakorolt hatása tekintetében. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy csökkenteni kell a REACH rendeletnek a kis- és középvállalkozásokra gyakorolt kedvezőtlen hatásait, amelyeket a REACH folyamatai – például a regisztráció és az engedélyezés – érintenek. Az építőipar szempontjából ez nagyon fontos, mert egyes kisebb építési vállalkozások jelentős kihívásokkal néznek szembe a rendeletnek való megfelelést illetően. A Bizottság emellett felismerte, hogy növelni kell a továbbfelhasználói ágazatokban, köztük az építőiparban is a tudatosságot a REACH-ből fakadó kötelezettségek megfelelő megértése és az azoknak való megfelelés tekintetében.

4. Fejlemények és folyamatok a CPR alapján

4.1. A harmonizáció mechanizmusa

A CPR célja az építési termékek belső piacának megerősítése a határokon átvitelő kereskedelem indokolatlan műszaki akadályainak megszüntetésével. Ennek elérésére a következő mechanizmus szolgál:

A CPR olyan harmonizált műszaki előírások megállapításáról rendelkezik, amelyeket az építőipar valamennyi szereplője köteles betartani:

- a tagállamok hatóságainak az értékelési módszerekre (vizsgálatok, számítások vagy leíró rendelkezések) és a harmonizált műszaki előírásokban meghatározott osztályozásokra (CPR 8. cikk (3)–(6) bekezdés és 17. cikk (5) bekezdés) hivatkozva kell meghatározniuk

¹⁴ A 100 t alatti, előzetesen regisztrált anyagok regisztrációs határideje csak 2018. Az engedélyezéshez szükséges jelöltlista kidolgozása folyamatban van, és csak 2014-ben dolgozták fel az első engedélyezési kérelmeket. A REACH értékelés minden eleme azonban már teljes egészében működőképes.

¹⁵ COM(2013) 49.

az építési termékek területükön való alkalmazására vonatkozó követelményeket,

- a gyártóknak a harmonizált műszaki előírások alkalmazásával kell megadniuk termékeik műszaki jellemzőit a teljesítménynyilatkozatban (CPR 4. és 8. cikk). Ezt az információt az egész továbbfelhasználói lánc számára elérhetővé kell tenni,
- a tervezőmérnökök az építés során felhasználandó termékek műszaki jellemzőit ugyanezen harmonizált műszaki előírásokra hivatkozva adják meg, és ezáltal igazolják a hatóságok által megállapított követelmények és a tervezés során választott megoldásokból fakadóan a termékek műszaki jellemzői tekintetében jelentkező igények teljesülését,
- a kivitelezők, illetve a felhasználók olyan építési termékeket vásárolnak, amelyek a tervezőmérnökök által a tervezett rendeltetéssel kapcsolatban a harmonizált műszaki előírások alapján meghatározott műszaki jellemzőkkel rendelkeznek.

A CPR 2. cikkének 10. pontja szerint a harmonizált műszaki előírások közé a harmonizált szabványok és az európai értékelési dokumentumok tartoznak.

A harmonizált szabványokat a CEN/CENELEC dolgozza ki az Európai Bizottság által a tagállamok hatóságaival és egyéb érintettekkel (gyártók, bejelentett szervek, fogyasztók stb.) lefolytatott konzultációt követően kiadott megbízások alapján.

E széles körű konzultáció célja, hogy a Bizottság által a CEN-nek/CENELEC-nek kiadott megbízások figyelembe vegyék a kereskedelmet akadályozó összes tagállami jogszabályi követelményt.

A harmonizált európai szabványokat kidolgozó CEN/CENELEC műszaki bizottságai figyelembe veszik a fentiekben kiadott megbízásokat, ezért minden olyan nemzeti és európai szabályozási követelmény, amelyhez mérési/ellenőrzési módszereket már kifejlesztettek, és amelyeket nemzeti vagy uniós szinten használnak, be fog kerülni a harmonizált európai szabványokba. A gyártók így e követelmények vonatkozásában nyilatkozhatnak a termékeik műszaki jellemzőiről. Az építési termékek végfelhasználói (vállalkozók, munkavállalók és fogyasztók) pedig e műszaki jellemzők figyelembevételével biztosíthatják, hogy minden terméket megfelelően használjanak, azaz csak abban az esetben, ha a műszaki jellemzők megfelelnek az adott építmény tervezője által meghatározott követelményeknek és a termék felhasználásának helyén hatályban lévő szabályozásnak.

4.2. Hogyan lehet eleget tenni a tagállamok új szabályozási igényeinek?

Ha a tagállamok az építési termékek műszaki jellemzőire vonatkozóan új rendelkezéseket tartanak szükségesnek bevezetni, az új jogszabály tervezetéről a 98/34/EK irányelvben meghatározott eljárásnak megfelelően értesíteniük kell a Bizottságot és a többi tagállamot. Ez lehetővé teszi, hogy a Bizottság és a tagállamok értesüljenek az új, indokolt szabályozási szempontokról, és eljárást kezdeményezzenek a megbízások olyan értelmű módosítására, hogy a szükséges változtatások tükröződjene a harmonizált műszaki előírásokban. A Bizottság ugyanúgy jár el abban az esetben is, ha bizonyos építési termékek műszaki jellemzőivel kapcsolatban az uniós szabályozások rendelkezései módosításra vagy elfogadásra kerülnek uniós szinten.

Ez az eljárás biztosítja, hogy a megbízások és ennek következtében a harmonizált európai szabványok mindenkor megfeleljenek az indokolt nemzeti követelményeknek.

4.3. A 3. és a 7. számú alapvető követelménytől a harmonizált műszaki előírásokig

A CPR építményekre (épületekre és építési műtárgyakra) vonatkozó alapvető követelményei között szerepel az alábbi, 3. és 7. számú követelmény:

„3. Higiénia, egészség és környezetvédelem

Az építményeket úgy kell megtervezni és kivitelezni, hogy életciklusuk alatt higiéniai, egészségi és biztonsági szempontból ne jelentsenek veszélyt sem az azt építőkre, sem a lakókra, sem a szomszédokra, és építésük, használatuk és lebontásuk közben teljes életciklusuk alatt ne gyakoroljanak túlzott hatást sem a környezet minőségére, sem az éghajlatra különösen a következők által:

- a) mérgező gázok kibocsátása;*
- b) veszélyes anyagok, illékony szerves vegyületek, üvegházhatást okozó gázok vagy veszélyes részecskék kibocsátása a beltéri vagy kültéri levegőbe;*
- c) veszélyes sugárzás kibocsátása;*
- d) veszélyes anyagok kibocsátása talaj- vagy tengervízbe, felszíni vizekbe vagy a talajba;*
- e) az ivóvízre más módon káros hatású veszélyes anyag vagy anyagok ivóvízbe történő kibocsátása;*
- f) nem szakszerű szennyvízelvezetés, füstgázkibocsátás, a szilárd vagy folyékony hulladék nem szakszerű ártalmatlanítása;*
- g) nedvesedés az építmények egyes részeiben vagy az építmények belső felületein.”*

valamint

„7. A természeti erőforrások fenntartható használata

Az építményeket úgy kell megtervezni, kivitelezni és lebontani, hogy biztosított legyen a természeti erőforrások fenntartható használata, és biztosítva legyenek különösen a következők:

- a) az építmények, a felhasznált anyagok és részek bontás után újrafelhasználhatók vagy újrahasznosíthatók;*
- b) az építmények tartósak;*
- c) az építményekben környezetbarát nyersanyagokat és másodlagos nyersanyagokat használnak.”*

Ezek a rendelkezések jelentik azt a keretet, amelyhez igazodva egyebek mellett a veszélyes anyagok szabályozása is történik a tagállamokban.

Bár a 3. számú alapvető követelmény a veszélyes anyagok kibocsátását említi, olyan rendelkezések is vannak érvényben, amelyek a veszélyesanyag-tartalom szabályozásán keresztül korlátozzák az építési termékekből származó kibocsátásokat, és rendelkeznek a kibocsátás értékelésének módszereiről.

4.3.1. A harmonizált szabványok rendelkezései

Amíg tart az európai értékelési módszerek kidolgozása, a Bizottság a gyártók és a szabványosító szervezetek tájékoztatása, valamint a nemzeti rendelkezések eltéréseiből adódó nehézségek enyhítése érdekében létrehozott egy online adatbázist, amely a <http://ec.europa.eu/enterprise/construction/cpd-ds/index.cfm> internetcímen érhető el.

Az adatbázis a részt vevő tagállamok nemzeti szabályozásában foglalt rendelkezéseket tartalmazza. Az adatbázis azokat a gyártókat támogatja, akiknek ezekben a tagállamokban nyilatkozniuk kell a termékeik műszaki jellemzőiről.

A veszélyes anyagokkal kapcsolatos európai értékelési módszerek kidolgozása érdekében a Bizottság (a 89/106/EGK irányelv alapján) 2005-ben megbízta a CEN-t/CENELEC-et (M/366. számú megbízás) a veszélyes anyagok horizontális értékelési módszereinek kidolgozásával.

A megbízás IV.7. pontja a következő rendelkezést tartalmazza:

„A horizontális mérési/vizsgálati szabványok kidolgozásának [...] minden olyan terméket és termékcsaládot be kell azonosítania és le kell fednie, amelyre mindhárom alábbi feltétel teljesül:

- európai vagy nemzeti jogszabályok korlátozzák vagy tiltják veszélyesanyag-kibocsátását vagy veszélyesanyag-tartalmát,*
- létező vagy potenciális kereskedelmi akadályokat azonosítottak vele kapcsolatban,*
- a fentiek értelmében szabályozott veszélyes anyagokra vonatkozóan nemzeti vagy EU-szinten már dolgoztak ki és alkalmaznak mérési/vizsgálati módszereket.”*

Ugyanezen megbízás IV.9. pontja a következő rendelkezést tartalmazza:

„A – például az építési termékekben jelen lévő, korlátozás vagy tilalom alá eső anyagokkal szemben támasztott – jogszabályi követelmények miatt [...] meg kell fontolni a veszélyesanyag-tartalom mérését és vizsgálatát leíró szabványok lehetőségét is.”

Az M/366. számú megbízás 3. melléklete meghatározza a megbízás tárgyát képező, az építési termékek szabályozott veszélyesanyag-tartalmával kapcsolatos mérési/vizsgálati szabványokkal szemben támasztott műszaki követelményeket.

A Bizottság tehát arra kérte fel a CEN-t/CENELEC-et, hogy a nemzeti vagy európai uniós jogszabályok útján szabályozott veszélyes anyagokra vonatkozóan dolgozzon ki értékelési módszereket.

Az M/366. számú megbízásban meghatározott feladatot a CEN TC/351. számú műszaki bizottsága végzi. A műszaki bizottság 2014 januárjában az alábbi dokumentumokat véglegesítette:

- CEN/TS 16516:2013:** Építési termékek – A veszélyes anyagok kibocsátásának értékelése – A beltéri levegőbe való kibocsátás meghatározása
- CEN/TR 16496:2013:** Építési termékek – A veszélyes anyagok kibocsátásának értékelése – A harmonizált horizontális értékelési módszerek alkalmazása
- CEN/TR 16410:2012:** Építési termékek – A veszélyes anyagok kibocsátásának értékelése – Az alkalmazás akadályai – A CEN/TR 15855 (Kereskedelmi akadályok) kiterjesztése
- CEN/TR 16220:2011:** Építési termékek – A veszélyes anyagok kibocsátásának értékelése – Kiegészítés a mintavételhez
- CEN/TR 16098:2010:** Építési termékek: A veszélyes anyagok kibocsátásának értékelése – A horizontális vizsgálati eljárások fogalma a CPD követelményei alapján
- CEN/TR 16045:2010:** Építési termékek – A veszélyes anyagok kibocsátásának értékelése – A szabályozott veszélyesanyag-tartalom – Az analitikai módszerek kiválasztása

CEN/TR 15858:2009: Építési termékek – Az építési termékek szabályozott veszélyesanyag-kibocsátásának értékelése a vizsgálat nélküli és a további vizsgálat nélküli eljárás alapján

CEN/TR 15855:2009: Építési termékek – A veszélyes anyagok kibocsátásának értékelése – Kereskedelmi akadályok

A még nem véglegesített dokumentumok jegyzéke a következő internetcímen érhető el:

http://standards.cen.eu/dyn/www/f?p=204:22:0:::FSP_ORG_ID,FSP_LANG_ID:510793,25&cs=135BD767027D4B4E081006EF46B5E957C

A harmonizáció további lépéseként a Bizottság felülvizsgált több, az építési termékekre vonatkozó CEN-megbízást, hogy kezdeményezze az M/366. számú megbízás keretében kidolgozott, a veszélyes anyagok értékelésére vonatkozó módszerek beépítését a harmonizált termékszabványokba.

Különös hangsúlyt kap valamennyi, az építési termékek veszélyesanyag-tartalmával és/vagy veszélyesanyag-kibocsátásával foglalkozó tagállami jogszabály azonosítása (az anyagok és a jogszabályok tájékoztató jellegű felsorolása alkotja minden megbízás II. mellékletét), valamint annak pontos meghatározása, hogy mennyire relevánsak ezek a jogszabályok az építési termékekre nézve.

Emellett a meglévő (az építési termékek harmonizált szabványainak kidolgozására adott) CEN-megbízások minden egyes módosításának I. melléklete mindegyik termékszabvány vonatkozásában tartalmaz egy-egy anyaglistát, valamint hivatkozást a nemzeti szabályozásokban foglalt kapcsolódó követelményekre.

A Bizottság szolgálatai szorosan együttműködnek a tagállamokkal annak érdekében, hogy azonosítsák a lényeges jellemzőket a 7. alapvető követelmény (például az építési termékek újrafeldolgozhatósága vagy a környezettel kompatibilis nyersanyagok) vonatkozásában. A 7. alapvető követelményben azonosított veszélyes anyagokkal kapcsolatos igényekre szintén az M 366. sz. megbízás vonatkozik.

A Bizottság harmonizációs kereteket (kritériumokat és módszertanokat) is kidolgozott az építési termékek beltéri kibocsátásainak címkézéséhez és egészségügyi szempontú értékeléséhez.¹⁶ Ezeket a kereteket a CPR 3. számú alapvető követelményével, a CEN/TS 16516:2013-mal és a REACH útmutató dokumentumaival összhangban dolgozták ki, és számba vehetők a meglévő európai címkézési módszerek jövőbeni konvergenciájához és harmonizálásához.

4.3.2. Az európai műszaki értékelések kibocsátásával kapcsolatos rendelkezések (a harmonizált szabványok útján nem szabályozott termékek esetében)

Az olyan termékek esetében, amelyek nem vagy nem teljes mértékben képezi harmonizált szabvány tárgyát, a gyártó a CPR 19. cikkének (1) bekezdésével összhangban kérelmet nyújthat be európai műszaki értékelésre vonatkozóan. Az európai műszaki értékelést a

¹⁶ 29. sz. JRC ECA jelentés: Harmonisation framework for health based evaluation of indoor emissions from construction products in Europe (EU-LCI) (Harmonizációs keret az építési termékek beltéri kibocsátásainak egészségügyi értékeléséhez), EUR 26168 EN, 2013.

27. sz. JRC ECA jelentés: Harmonisation framework for indoor products labelling schemes in EU (Harmonizációs keret a beltéri termékek címkézési rendszeréhez az EU-ban), EUR 25276 EN, 2012.

tagállamok által e célra kijelölt egyik műszaki értékelést végző szerv adja ki.

Annak meghatározása érdekében, hogy milyen értékelések szükségesek azon termékek esetében, amelyekre nem vonatkoznak harmonizált szabványok, az EOTA (a műszaki értékelést végző szervek szervezete) összegyűjtötte a veszélyesanyag-tartalommal kapcsolatos nemzeti jogszabályi rendelkezéseket, és felhasználta a CEN-ben elérhető vonatkozó információkat is. Ennek eredményeképpen kidolgozott egy ellenőrző listát, amelyet az EOTA tagtestületei alkalmaznak az európai műszaki értékelés kibocsátása érdekében végzett termékértékelések során.

Az említett ellenőrző lista a www.eota.eu internetcímen tekinthető meg „EOTA Technical Report 34: Checklist for ETAGs/CUAPs/ETAs – Content and/or release of dangerous substances in products/kits” címen („EOTA 34. sz. műszaki jelentés: Ellenőrző lista az európai műszaki értékelési útmutatókhoz, az értékelési eljárások egységes értelmezéséhez és az európai műszaki értékelésekhez – A termékek/készletek veszélyesanyag-tartalma és/vagy veszélyesanyag-kibocsátása”).

5. Az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényekkel foglalkozó tanulmány megállapításai és az ezzel kapcsolatos vita

5.1. A tanulmány keretei

A Bizottság megbízást adott egy tanulmány elkészítésére „**Tanulmány az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényekről**” címmel, azzal az átfogó céllal, hogy meghatározza, van-e igény arra, hogy a gyártók további tájékoztatással szolgáljanak az építési termékek veszélyesanyag-tartalmával kapcsolatban. A vizsgálatot nemcsak azon munkavállalók egészségének és biztonságának védelme szempontjából végezték el, akik az építési termékekkel dolgoznak, hanem minden olyan személy szempontjából, aki épületben lakik, és építési műtárgyakat vesz igénybe azok teljes életciklusa során.

A tanulmány elsődleges célja ezért az volt, hogy bemutassa az építési termékek azon tanúsítási és címkézési rendszereit, amelyek az építési termékek veszélyesanyag-tartalmát értékelik. Nem értékelt az egyes rendszereknek a munkavállalók és az építmények használói egészségére és biztonságára gyakorolt hatását, sem pedig a végrehajtás költségét. A tanulmány nem tárta fel továbbá az egyéb anyagokkal vagy az újrafeldolgozással/újrahasználattal kapcsolatos tájékoztatás bővítésének kérdését sem.

A célkitűzéseinek teljesítése, valamint valamennyi vonatkozó rendszer és jogszabály figyelembevételének biztosítása érdekében a megbízottak (RPA és Tecnalía) nagyszámú releváns jogszabályt és tanúsítási/címkézési rendszert felülvizsgáltak: a lehetőségekhez mérten megvizsgálták az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó európai és nemzeti jogszabályokat, és figyelembe vettek egyéb információforrásokat, többek között a tanulmány kapcsán végzett konzultáció során az érdekeltek által megfogalmazott észrevételeket is.

Emellett több mint 300 fontos érdekeltet meghívtak egy online konzultáción való részvételre, és két műhelytalálkozót is tartottak Brüsszelben, ahol további információkat gyűjthettek a fontosabb ágazati szövetségektől és a tagállamok hatóságaitól, köztük olyanoktól is, amelyek

működtetik az elemzés tárgyát képező rendszereket.

Az elemzés arra a kérdésre kereste a választ, hogy a meglévő rendszerek csupán általános követelmények megállapítására szorítkoznak-e, vagy pedig figyelembe veszik a termékek konkrét rendeltetését. Az indokolt esetekben azt is megvizsgálták, hogyan történt a fogyasztókat, a munkavállalókat és a környezetet érintő kockázatok meghatározása, illetve hogy az egyes rendszerek milyen anyagokra vonatkoznak és milyen kockázatkezelési forgatókönyveket vesznek figyelembe.

A vizsgálatok a következő típusú köz- és magánszektorbeli rendszerekre terjedtek ki:

- azokra az európai uniós jogszabályokra és közigazgatási gyakorlatokra, amelyek kifejezetten az építési termékek esetében megkövetelik a veszélyesanyag-tartalom értékelését és/vagy az ilyen tárgyú nyilatkozatot (például az ivóvíz-minőségi irányelv vagy a zöld közbeszerzésre vonatkozó műszaki iránymutatások),
- a tagállamok olyan nemzeti és regionális szintű jogszabályaira és közigazgatási gyakorlataira, amelyek kifejezetten az építési termékek esetében megkövetelik a veszélyesanyag-tartalom értékelését és/vagy az ilyen tárgyú nyilatkozatot,
- a köz- és a magánszektor által működtetett azon rendszerekre, amelyeket ezekben az országokban országos és regionális szinten az építési termékek vonatkozásában jelenleg használnak (például Blauer Engel, Nordic Swan).

A tanulmány nem foglalkozott az építési termékek veszélyesanyag-kibocsátásával. Amint azt a korábbiakban kifejtettük, az ezen a téren folytatott európai szabványosítási munka kiterjed erre a szempontra, és eredményei megjelennek majd az építmények műszaki jellemzőinek megadásával kapcsolatos kötelezettségek között.

A kizárólag a veszélyesanyag-tartalommal foglalkozó rendszerek vizsgálata során a megbízott szervezetek azt vizsgálták, hogyan történik a veszélyesanyag-tartalom megállapítása (például gyártói nyilatkozat útján, harmadik fél által végzett ellenőrzéssel, meghatározott címkék használatával). A jelentés azt is megvizsgálta, hogy ezek a rendszerek mely építési termékekre terjednek ki. Mennyire volt lényeges szempont e termékek rendeltetése egy épületen (építési műtárgyon) belül, amikor meghatározták a követelményeket és kiválasztották azokat az anyagokat, amelyekre vonatkozóan nyilatkozatot kell kibocsátani? Vizsgálati módszerek alkalmazása esetén milyen módszereket használtak (például nemzetközi [ISO], európai [EN] vagy nemzeti szabványokban foglalt, vagy a rendszerek kidolgozói által kidolgozott vizsgálatokat)? Milyen gyakran vetik vizsgálat alá e rendszerek keretében a termékeket? Hogyan választják ki a vizsgálatokat végző és tanúsító testületeket (ezek a testületek az építési termékekre szakosodnak, vagy szélesebb körben tevékenykednek)? Milyen lépéseket tettek a független és megbízható termékértékelés biztosítása érdekében?

Általánosabb összefüggésben a tanulmány megvizsgálta a továbbfelhasználók részére szolgáltatott információk mennyiségét és minőségét:

- Mellékeltek-e teljes körű anyagjegyzéket a terméknnyilatkozatokhoz? Az információk összesítve vannak-e?
- Végző soron kinek a felelőssége a nyilatkozat helytállósága?
- Meghatároztak-e egyértelmű és mérhető célokat (például a termékekben felhasznált anyagok mennyiségének csökkentése, kevesebb olyan megbetegedés, amely az építési termékekben található veszélyes anyagokra vezethető vissza)?

- Hogyan határozták meg ezeket a célokat?
- Milyen gyakran értékelték őket?

A tanulmány végleges szövege nyilvánosan is elolvasható a következő internetcímen:

http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/construction/studies/index_en.htm

5.2. A tanulmány megállapításai

5.2.1. Az építési termékek veszélyesanyag-tartalmát szabályozó rendszerek

A tanulmány kizárólag a veszélyesanyag-tartalomra vonatkozó kritériumokat tartalmazó rendszerekre összpontosított. Ugyanakkor mivel csak egyetlen olyan rendszert talált, amely kizárólag a termékek veszélyesanyag-tartalmára összpontosít, a tanulmány a kettős rendszereket is megvizsgálta, tehát azokat, amelyek a veszélyesanyag-tartalommal és a veszélyesanyag-kibocsátással egyaránt foglalkoznak. Ezt szem előtt tartva harminc olyan rendszert azonosított be, amely (a) az építési termékek szempontjából releváns követelményeket állapít meg, és (b) figyelembe veszi a termékek veszélyesanyag-tartalmát.

E rendszerek felsorolását az alábbi táblázat tartalmazza. A tanulmány végleges szövege nem foglalkozik azokkal a rendszerekkel, amelyek csak veszélyesanyag-kibocsátási kritériumokat tartalmaznak, sem azokkal, amelyek nem tartalmaznak kritériumot az építési termékekre vonatkozóan.

A tanulmányban figyelembe vett rendszerek	
AENOR Medioambiente	Milieukeur
Architettura Naturale (ANAB)	Natureplus
Association of Environmentally Friendly Carpets (GUT)	NF Environment
Austrian Institute for Health and Ecological Building (IBO)	Nordic Swan
BASTA	SundaHus Miljödata
Blue Angel (Kék Angyal)	BRE Environmental Assessment Method (BREEAM)
BRE Global	DGNB System
Bygghuset BVB	Eco Green Building
Cradle to Cradle	Európai ökocímke
DGNB Navigator	Oszták nemzeti ökocímke
Ecocycle Council – Building Product Declaration (BPD3)	El Distintiu (a katalán ökocímke)
Eco-Institut Label	Horvát nemzeti ökocímke
ECOproduct	Cseh nemzeti ökocímke
EMICODE	Magyar nemzeti ökocímke
GISCODE	Szlovák nemzeti ökocímke

A harminc azonosított rendszer célkitűzései, alkalmazási köre, kritériumai és eljárásai jelentős mértékben különböznek egymástól.

5.2.2. A rendszerek célkitűzései

Az azonosított rendszerek túlnyomó többségének célkitűzései szélesebb körűek, és nem kizárólag az építőipari munkavállalók és az építési termékek felhasználóinak egészségére összpontosítanak. A legtöbb rendszert számos megfontolás motiválja. Néhány rendszer önálló, míg mások egész épületekre vonatkozó tanúsítási rendszerek kiegészítő elemei. Egy másik lényeges különbség a harminc rendszer célközönsége, azaz hogy a szakembereket, a fogyasztókat vagy mindkét csoportot célozzák-e meg. Az eltérő célkitűzések bizonyos fókig magyarázatul szolgálnak a különböző rendszerek különböző megközelítésére, illetve néhány esetben megmagyarázhatják a veszélyesanyag-tartalomra vonatkozó kritériumok jelenlétét.

5.2.3. Földrajzi kiterjedés

A legtöbb rendszert elsősorban abban a tagállamban használják, ahol kidolgozták, és csak kisebb mértékben más országokban. A legszélesebb körben használt rendszer a huszonegy európai országban alkalmazott Kék Angyal rendszer. Lehetséges, hogy ez a földrajzi elterjedés a más piacokon való tudatos terjeszkedés eredménye, de spontán is előfordulhat olyan esetekben, amikor az építési termékek vásárlóinak igényei nyomán nem irányított módon terjednek a rendszerek. A rendszerek közel fele két országból (Németországból és Svédországból) származik, ami valószínűleg az emberi egészséggel és a környezetvédelmi kérdésekkel kapcsolatos nagyfokú tudatosságot tükrözi.

5.2.4. Termékskála

Kizárólag építési termékek tanúsításával csak egyetlen rendszer (IBO) foglalkozik. A többi rendszer által tanúsított termékek köre változatos, bár bizonyos minták megfigyelhetők. A rendszerek által tanúsított építési termékek relatív százalékos arányát összehasonlítva az tapasztalható, hogy az elsősorban a szakemberek által használt rendszerek jellemzően az építési termékek nagyobb hányadát tanúsítják.

Az ökocímkerendszerek által tanúsított építési termékek hányada jóval alacsonyabb. Ez nem meglepő, hiszen ezek a rendszerek arra törekszenek, hogy a kisebb környezeti hatású termékek igénybevételét mozdítsák elő. Az e rendszerek által tanúsított termékek köre ezért változatos, a festékkazettáktól és tintapatronoktól a fa padlóburkolatokig sok mindenre kiterjed. A széles termékskála magyarázza, hogy ezekben a rendszerekben miért termékspecifikusak a kritériumok.

Az építési termékek közül a rendszerek leggyakrabban a padlóburkolatokra, a szigetelőrendszerekre, a betonra és a különböző típusú habarcsokra terjednek ki. A leggyakrabban talán a padlóburkolatokra, mert ezek a termékek olyan különböző rendszerek keretében értékesíthetők, amelyek a szakmai és a fogyasztói piac számára egyaránt vonzóak.

5.2.5. A figyelembe vett anyagok

A rendszerek nagy többsége meghatározza azokat az anyagokat, amelyeket korlátoz, némelyik azonban európai jogi aktusokra (leggyakrabban a REACH-re, a veszélyes anyagokról szóló 67/548/EGK irányelvre¹⁷ vagy az anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról szóló 1272/2008/EK rendeletre¹⁸) vagy nemzeti

¹⁷ A Tanács 1967. június 27-i 67/548/EGK irányelve a veszélyes anyagok osztályozására, csomagolására és címkézésére vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről (HL L 196., 1967.8.16., 1. o.). 2015. június 1-jéig a 1272/2008/EK rendelet hatályon kívül helyezi.

¹⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 2008. december 16-i 1272/2008/EK rendelete az anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról, a 67/548/EGK és az 1999/45/EK irányelv módosításáról

jogszabályokra hivatkozik. Néhány anyag sok rendszerben megjelenik. Ilyenek egyebek mellett a rákkeltő, a mutagén és a reprodukciót károsító anyagok, a környezetben tartósan megmaradó szerves szennyező anyagok, a nehézfémek és a ftalátok.

5.2.6. Értékelési kritériumok/eljárások

Az esettanulmány kapcsán megvizsgált öt rendszer eltérő koncepciót követ a megfelelőségértékelés terén, ami a célkitűzéseik és a szerepük közötti különbségeket tükrözi. Általánosságban véve a tanúsítási és a címkézési rendszerekben az alábbi lehetséges megközelítések léteznek a kritériumok értékelésére:

- a gyártó teljes vagy részleges megfelelőségi nyilatkozata,
- a gyártó által rendelkezésre bocsátott dokumentumok, többek között a jelentkezési lapok és a biztonsági adatlapok vizsgálata a rendszer működtetője által; ennek keretében a rendszer működtetője további információkat kérhet a gyártótól, és bevizsgálhatja a gyártóval a termékeket, és
- független szervezet által végzett vizsgálatok.

Egyes rendszerek a gyártó nyilatkozatán alapulnak, másokban a tanúsíttatni kívánt termékeket vizsgálatnak kell alávetni. Emellett bizonyos rendszerekben a jóváhagyási eljárásnak részét képezi a gyártóüzemek ellenőrzése. Általánosabban nézve egyértelmű, hogy néhány rendszer csak egyet követ a fenti megközelítések közül, sok viszont különböző értékelési módszereket és eljárásokat alkalmaz egyidejűleg (például az értékelés első szakaszában megvizsgálhatják a gyártó által rendelkezésre bocsátott dokumentációt, majd egy független vizsgálat következik annak megállapítására, hogy teljesülnek-e bizonyos kritériumok).

5.2.7. A megfelelésről való tájékoztatás módja

Két fő módszert azonosítottak. Az első (amelyet a rendszerek 75%-a követ) a terméken, a csomagoláson, a kísérő dokumentumokban vagy a reklámanyagokban feltüntetett logó vagy címke. Másodsorban a rendszerek 64%-a közzéteszi az interneten a tanúsított termékek jegyzékét.

5.2.8. A rendszerek alkalmazási köre

Az egyes rendszereket eltérő mértékben alkalmazzák. A BASTA (tartalom alapján) jelenleg körülbelül 80 000 termékre terjed ki, míg más rendszerek csak néhány építési termékre vonatkoznak. Ez nagyrészt arra vezethető vissza, hogy a termékek regisztrálása eltérően történik, illetve attól is függhet, mióta működik az adott rendszer (például a BASTA a gyártók nyilatkozatán alapul, és 2007 óta létezik).

5.2.9. Nemzeti és uniós jogszabályok

A tanulmány csak néhány olyan nemzeti jogszabályt azonosított, amely elsősorban az építési termékekben található potenciálisan veszélyes anyagokkal foglalkozik. Ahol létezik ilyen jogszabály, ott vegyes megközelítést alkalmaznak: bizonyos anyagok vagy anyagcsoportok esetében kibocsátási limiteket vezetnek be; más esetekben a termékben lévő anyagtartalom számít egy bizonyos maximum érték fölött. Kiemelendők azon építési termékek címkézési követelményei, amelyek egyben a CLP rendelet¹⁸ alá tartozó anyagok és keverékek is.

A szabályozott termékkör szempontjából néhány jogszabály egy-egy építési termékre

és hatályon kívül helyezéséről, valamint az 1907/2006/EK rendelet módosításáról (HL L 353., 2008.12.31., 1. o.).

összpontosít, más jogszabályok viszont több termékre.

A szabályozott anyagok azonosítása szempontjából a jogszabályok vagy anyagcsoportokra utalnak, vagy konkrét anyagokat neveznek meg. A jogszabályok által előírt intézkedések is változatosak lehetnek: néhány jogszabály korlátozza meghatározott anyagok alkalmazását, míg mások nyilatkozattételi kötelezettséget állapítanak meg.

5.2.10. A veszélyesanyag-tartalom szabályozása – és annak megvitatása

A jogszabályi rendelkezéseken túl a tanulmány 30 olyan tanúsítási és címkézési rendszert azonosított, amely építési termékekre vonatkozik, és többek között a veszélyesanyag-tartalomra vonatkozóan tartalmaz kritériumokat. Ezek között azonban csak egy olyan van valamennyi termék/anyag kombináció tekintetében, amely kizárólag tartalomra vonatkozó követelményekre épül (BASTA), mivel a kibocsátás vizsgálata nagy valószínűséggel bonyolult, drága és külső szakértőket igényel.

Általánosan elismert a termékekből származó kibocsátás értékelésének fontossága, és a konzultáció néhány résztvevője kifejtette, hogy a tényleges kioldódási vizsgálatok még az újrahasználattal és az újrafeldolgozás szempontjából is megbízhatóbbak lehetnek, mint a veszélyesanyag-tartalomra vonatkozó információk.

A termékekben lévő anyagtartalommal kapcsolatos információ azonban fontos jellemzője a nemzeti és uniós jogszabályoknak, különösen, amikor betiltásról vagy a különös aggodalomra okot adó anyagok jelenlétéről van szó. Miközben nagyon fontos szerepet játszik az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmére vonatkozó uniós célkitűzések támogatásában, a CPR korlátozott tartalma nem alkalmas arra, hogy szisztematikusan tájékoztatással szolgáljon az építési termékek veszélyesanyag-tartalmáról. Ezek az információk azonban – például megalapozott fogyasztói döntéseken keresztül – elősegíthetik a környezetbarát építési termékek fejlesztését és használatát, vagy az erőforrások fenntartható használatát, többek között újrafeldolgozással és újrahasználattal. A tanulmány nem tett kísérletet arra, hogy saját rendszert dolgozzon ki, vagy felmérje a meglévő kötelezettségek valamely rendszer szerint történő bővítésének költségeit és előnyeit.

5.2.11. A gyártókra és különösen a kis- és középvállalkozásokra gyakorolt hatások

Az építési termékek gyártóival az online kérdőívek és a tanulmány megállapításainak megvitatása útján lefolytatott konzultáció egyértelművé tette, hogy a gyártók megítélése szerint a veszélyes anyagokkal kapcsolatos, a továbbfelhasználói lánc felé teljesítendő tájékoztatási kötelezettség kibővítése indokolatlan terhet jelentene, különösen a kis- és középvállalkozások számára.

6. Következtetések

A veszélyes anyagokra vonatkozóan jelenleg nemzeti és európai szinten hatályos szabályozások tükrében megállapítható, hogy az építési termékekre vonatkozó jelenlegi harmonizált műszaki előírások valamennyi, a termékek műszaki jellemzőivel kapcsolatos szempontra kiterjednek.

Az M/366. számú megbízás keretében az európai értékelési módszerek kidolgozása céljából zajló szabványosítási folyamat a veszélyesanyag-tartalommal kapcsolatos nemzeti és európai szintű szabályozásokat is figyelembe veszi. A szabványosító szervezetek (a CEN) várhatóan hamarosan beépítik ezeket az értékelési módszereket a harmonizált európai szabványokba, és

az EOTA tagtestületei is alkalmazni fogják őket az európai értékelési dokumentumokban.

A gyártók ennek alapján képesek lesznek tájékoztatással szolgálni a teljesítménynyilatkozatban a termékek releváns műszaki jellemzőiről, ideértve adott esetben a veszélyesanyag-tartalmat is. Az információk ennek következtében a termékek valamennyi továbbfelhasználója számára rendelkezésére fognak állni. A gyártót a CPR kötelezi, hogy a teljesítménynyilatkozattal együtt információt szolgáltatson a REACH rendelet 31. cikke (biztonsági adatlap azokhoz a termékekhez, amelyek maguk is veszélyes¹⁹ anyagok vagy keverékek) vagy 33. cikke szerint (elegendő információ a biztonságos használathoz, legalább az anyag neve, és ha a termék 0,1 tömegszázalék felett tartalmaz különös aggodalomra okot adó anyagot).

A CPR 6. cikkének (5) bekezdése értelmében ezt az információt a teljesítménynyilatkozattal együtt kell megadni. Ezek az információk (a veszélyes anyagokra vonatkozó biztonsági adatlapok, illetve az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó információk) tehát végigkísérik az építési termékeket az ellátási lánc egészen a végfelhasználóig (vállalkozók, munkavállalók, fogyasztók).

A REACH rendelethez kapcsolódó információk, amelyeket a gyártóknak esetleg meg kell adniuk, figyelembe veszik a felhasználók, a munkavállalók és a fogyasztók védelmét is. A REACH rendelet új anyagokra vonatkozó jövőbeli kiterjesztése automatikusan fog vonatkozni az építési termékek gyártóinak a releváns információk terjesztésével kapcsolatos kötelezettségére is, tehát a követelmények lépést tartanak a tudományos fejlődéssel.

Hasonló módon, az M/366. megbízás és az építési termékek műszaki jellemzőinek megadásához felhasználandó szabványok későbbi fejlesztése követni fogja a nemzeti és az uniós fejlődést az ágazatban.

Tekintettel arra, hogy az átadandó információk köre a REACH 31. és 33. cikke szerinti információkra korlátozódik, és nincs olyan explicit nemzeti vagy uniós jogszabály, amely a teljesítménynyilatkozaton további információk feltüntetését írná elő, a CPR szerinti kötelezettségek teljesítése jelenleg nem biztosítja azt, hogy a felhasználók minden építési termék veszélyesanyag-tartalmáról tájékoztatást kapjanak, mert a biztonsági adatlapot csak akkor mellékelik a teljesítménynyilatkozathoz, amikor a REACH azt előírja.

A CPR 6. cikke (5) bekezdésének megfelelően a REACH rendeletben előírt tájékoztatással együtt átadott teljesítménynyilatkozat hasznos eszköznek bizonyulhat arra, hogy például a megalapozott felhasználói és fogyasztói döntéseken keresztül hatékonyan védje az emberek egészségét és a környezetet, vagy – többek között az újrafeldolgozás és az újrahasználat révén – fenntartható erőforrás-gazdálkodást biztosítson.

Az építési termékek anyagtartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényekről szóló független tanulmány számos olyan rendszert és jogszabályi rendelkezést azonosított, amelyek használják a termékek anyagtartalmára vonatkozó információt. A legtöbb rendszer kombinált tartalom/kibocsátás megközelítést alkalmaz, különös hangsúlyt helyezve az építési termékek kibocsátásaira. Mivel a tanulmány lényegében csak felmérésként készült, és számba vette a vonatkozó rendszereket, nem azonosított és értékelt olyan rendszert vagy egy rendszeren belül olyan rendelkezéseket, amelyeket javasolni lehetne a 6. cikk (5)

¹⁹ A REACH rendelet 31. cikkének részletes tartalmát lásd a fenti 3. fejezetben.

bekezdése szerinti jelenlegi kötelezettség kiterjesztéseként. Mivel az értékelt rendszerek nem szolgáltatnak elegendő információt, nem lehet pontosabb következtetéseket levonni az anyagtartalomról (a különös aggodalomra okot adó anyagokon kívül).

Másfelől viszont az építési termékek gyártói – különösen a tanulmányban ismertetett felmérésben részt vevő kis- és középvállalkozások – jelentős és indokolatlan tehernek tartják a jelenlegi tájékoztatási kötelezettség bármilyen kiterjesztését.

Az Európai Bizottság úgy ítéli meg, hogy a CPR jelenlegi rendelkezései, különösen a 4. cikk és a 6. cikk (5) bekezdése, az építési termékek belső piacának a 305/2011/EU rendelet végrehajtása keretében történő megszilárdítása szempontjából megfelelően szabályozzák az építési termékek veszélyesanyag-tartalmára vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos specifikus igényeket. Alaposabban fel kellene azonban mérni, hogy milyen egyéb módon lehetne tájékoztatni a végfelhasználókat az építési termékek anyagtartalmáról, hogy biztosítani lehessen az építési termékekkel dolgozó munkavállalók és az építmények használóinak egészségét és biztonságát, beleértve az alkotóelemek és az alapanyagok újrafeldolgozására, illetve újrahasználatára vonatkozó követelményeket is, és szükség esetén fel kell használni az uniós jogszabályok által biztosított eszközöket.

Hangsúlyozni kell, hogy a 305/2011/EU rendelet végrehajtásával kapcsolatos fenti következtetések nem biztosítják azt a lehetőséget a Bizottság számára – tekintettel az EUMSZ rendelkezéseire a 114. cikk kivételével –, hogy szükség esetén a megfelelő jogalkotási kezdeményezéseket megtegye.